

Kunstenaar van de maand

Inhoud:

Christine Comyn (geboren in Tielt in 1957).....	2
Karl Heeremans	3
Maria Magdalena populair na “The Da Vinci Code”	5
Triptieken in de Middeleeuwen	8
Kunstenaar van de maand: Silvio Monti.....	11

Christine Comyn (geboren in Tielt in 1957)

Tempo Medical, december 2003, nummer 251 - pg. 132

“Schoonheid is iets goddelijks. Voor mij is het synoniem van geluk. Iedere schoonheidsbeleving is een moment van intens leven. Dat wil ik in mijn schilderijen uitdrukken. Het werkt ook naar anderen toe. Vaak vinden mensen in mijn werk iets terug waar ze al lang naar op zoek zijn; momenten van rust en harmonie in een hectische tijd. Mijn schilderijen vormen voor hen een tegengif voor de drukte rondom ons.” (Christine Comyn)

Christine Comyn ontwikkelde haar eigen manier om met haar leefwereld contact te houden. Door middel van vormen en kleuren spreekt zij een gevoelige en geraffineerde taal die voor de toeschouwer begrijpelijk is en hem/haar niet nodeloos in raadsels doet verzeilen.

Elk schilderij is ontworpen met gevoel voor compositie dankzij het weloverwogen gebruik van kleur, licht en schaduw.

Licht is voor Christine Comyn van primordiaal belang. Het licht leeft in haar doeken. Het is tegelijkertijd een uitstraling en suggestie. Hoewel zij een uitzonderlijke coloriste is, toch vindt zij het licht belangrijker dan kleur. Kleur wordt immers door het licht bepaald, het is een gevolg van licht. Kleur neemt eveneens een belangrijke plaats in haar leven en in haar werk. Zij heeft er een speciale relatie mee. Zij denkt in kleuren en droomt in kleuren. Rood is in haar doeken één van de meest opvallende en vaak voorkomende kleuren. Haar doeken zijn een heerlijke ontmoeting tussen het luchtige van aquarel en het eerder harde van acrylverf. Zo creëert zij een rijk koloriet met een krachtige onderbouw voor haar zachte waterverftechniek. Beide technieken vullen elkaar zo aan dat een harmonisch geheel en een beeldende spanning ontstaat, waarbij ze elkaar ondersteunen. Acryl en aquarel zouden autonoom kunnen bestaan zonder echter de volheid van het huidige totaalbeeld te evenaren.

De bijzondere elegantie waarmee Christine Comyn haar personages in haar composities integreert, heeft iets magisch. Haar virtuositeit is zo vanzelfsprekend dat van bij eerste gezicht de sfeer van elk schilderij voelbaar is, een door esthetiek gevoede uitstraling van

welbehagen, poëzie en jong leven. De doeken van Christine Comyn zijn - hoewel dit op het eerste gezicht niet duidelijk opvalt - een synthese tussen pure picturaliteit en concrete figuratie. In een eerste abstracte fase schildert ze “beweging zonder concrete vormen”. Hier zijn haar handelingen louter intuïtief, zelfs impulsief zodat een chaotische, suggestieve ruimte ontstaat. In die ondefinieerbare ruimte voelt zij een “aanwezigheid”, die de stap naar de tweede fase vormt : het invullen met het herkenbare door middel van een personage. Toch eist het kleurrijke, abstracte decor steeds de hoofdrol op en spelen haar personages ‘slechts’ een tweederangsrol. Ze zijn figuranten die het schilderij compleet maken, waarmee Christine Comyn haar zoektocht naar het compromis tussen abstracte en kunst figuratieve kunst realiseert.

K. Heeremans

Karl Heeremans, °1937 in Liedekerke

Karl Heeremans

Tempo Medical, april 2005, nummer 266 - pg. 6-7

“Karl Heeremans is de fijnste tonalist die ik in België kan aanwijzen sinds Gust De Smet.” (Emile Langui, groot kunstkenner en vriend van de expressionisten van Max Ernst tot Van den Berghe)

Karl Heeremans is begonnen als een delicaat en fijnzinnig aquarellist, en naargelang hij zijn instrument soepeler bespelen kon, is hij ook de olievert als expressiemiddel gaan gebruiken. Er voltrok zich in zijn werk een logische en harmonische evolutie, een evolutie die tevens een helder oog had voor wat de moderne meesters in hun kunst geconcretiseerd hadden. Zo heeft Karl Heeremans heel wat nut gehaald uit de lessen die hij van verscheidene kunstenaars o.a. van Albert Saverijs en aan de Academie van Düsseldorf ontving. Een verblijf te Parijs stelde hem in de mogelijkheid contact te hebben met Aizpiri, Guiramand, Clavé, Tamayo, Lorjou e.a. Bovendien blijft het Paul Klee die de jonge kunstenaar een zuiver inzicht heeft geschonken in het probleem van compositie en constructie van het kleurbeeld.

Inmiddels is de kunstenaar dankzij de bewuste kracht waarmee hij aan zijn artistieke maturiteit heeft gelaboreerd, in zijn kunst tot een eigen en aparte zeggingswijze gekomen.

Karl Heeremans distantieert zich onmiddellijk van zijn generatiegenoten, en hij toont ons nu de volle en rijke duidingskracht van zijn schilderkunst.

Is de thematiek in de kunst van Karl Hermans niet beperkt, toch is het duidelijk dat vooral de mens hem boeit en hem een oneindigheid van mogelijkheden schenkt om diens fysisch en psychisch beeld in een plastische duiding om te zetten. Maar ook de natuur en de architectuur schenken hem vele elementen om kleur en vorm op een persoonlijke wijze te vertalen in ruimtelijke composities. Het ruimtebegrip blijft in gans dit oeuvre domineren, en als schilder weet Karl Hermans een evenwichtige opbouw vol perspectieven te bereiken en dankzij de zuivere en gevoelige kleurtonaliteiten een eigen picturale beleving te fixeren.

(naar Remi De Cnodder)

Men kan het oeuvre van Heeremans onder de 'Ade Transavanguardia' rangschikken van Bonito Oliva (1978) waarvan hij als een voorloper wordt beschouwd sinds 1970.

Karl Heeremans heeft zijn werk al vele malen geëxposeerd, zowel in België als in het buitenland (New-York, Parijs, Marseille, Les Baux de Provence, Frankfurt, Amsterdam, Milaan, Zuid-Amerika). Hij heeft vele onderscheidingen behaald o.a. Anto-Cardé Prijs en Grote Internationale Prijs van Deauville 1968 uit handen van André Malraux.

Doeken in diverse musea en in permanente collecties, in Parijs, Rennes, Dallas, Los Angeles, Palm Springs, en binnenkort Genève.

Voor verdere inlichtingen over het werk van Karl Heeremans: Houtmarktstraat 45-47, 1770 Liedekerke - Tel.: 053/66 62 53 - E-mail: karl.heeremans@skynet.be

De triptieken in de kunst - Roem van triptieken

Maria Magdalena populair na “The Da Vinci Code”

Guido Kindt

Tempo Medical, juni 2005, nummer 268 - pg. 6-7

Op 22 juli wordt het feest gevierd van Maria Magdalena, de vriendin van Jezus die al vele eeuwen door de kerk wordt bestempeld als zondares. Sinds enkele decennia verschijnen echter historische studies die dit beeld bestrijden en haar naar voor schuiven als de meest vooraanstaande vrouwelijke apostel, belangrijker dan Petrus. Vooral na de ontdekking van de Nag Hammadi-geschriften in Egypte in 1945 ging men zich een totaal ander beeld vormen van Maria Magdalena. In die geschriften - die even oud zijn als de canonieke evangeliën - komt ze naar voor als “de vrouw die het Al kende”, zoals Jezus het uitdrukt.

De succesrijke thriller van Dan Brown “The Da Vinci Code” wekte immense belangstelling voor de figuur van Maria Magdalena. Brown en andere, meer wetenschappelijke bronnen (zie onderaan), beweren dat ze een koninklijk huwelijk aanging met de Davidische erfgenaam Jezus. Daarom lijkt het ons interessant een paar triptieken te belichten die met deze omstreden heilige vrouw verband houden.

Triptiek van de Dielegem

Een van de interessantste Magdalena- schilderijen in België is de Triptiek van de Abdij van Dielegem in het Museum voor Schone Kunsten in Brussel. Het werk draait rond de hagiografie van Maria Magdalena, en werd geschilderd door de Meester van 1518, ook soms Jan van Dornicke genoemd, een man die actief was in het eerste kwart van de 16de eeuw in Antwerpen (1505 à 1527). Oorspronkelijk bevond dit werk zich in de Norbertijnenabdij van Dielegem in Jette, waarvan nu alleen nog het prelaatshuis te zien is, niet ver van het AZ VUB.

Het middenpaneel stelt Jezus bij Simon de Farizeeër voor en we zien Magdalena onder de tafel kruipen om de voeten van Jezus te bereiken, die ze wil balsemen. Ze draagt een kleed bestikt met goudbrokaat en een blauwe mantel. Volgens specialisten van het genre geeft de scène een mooi voorbeeld van gedekte tafels en tafelgerei uit de 15de eeuw. De vork die op het tafelkleed ligt, was in die tijd zo uitzonderlijk, dat ze een teken was van pronkzuchtige luxe, voorbehouden aan de adel. Tot het einde van de 16de eeuw at men met de vingers.

De architectuur van het interieur heeft zowel gotische als Renaissance-elementen. Opvallend is het uurwerk aan de muur boven het hoofd van Jezus, want in de middeleeuwen was een binnenklok uitzonderlijk. In Jezus' tijd bestonden uiteraard nog geen uurwerken maar de schilder situeert het tafereel in eigen tijd. Binnenklokken begon men maar te maken in de 13de eeuw, voornamelijk in Nuremberg. Het linkerluik toont de Opwekking van Lazarus waarop Magdalena dezelfde kledij draagt als op het middenpaneel. Lazarus kruipt uit het graf waarvan de deksteen is weggeschoven. Enigszins teruggetrokken staat hogepriester Káiphas als getuige van de opwekking tussen een groep rijke Joden, die verbaasd toekijken. Op de achtergrond is de stad Jeruzalem te zien.

Het rechterluik brengt een Tenhemelopneming van Maria Magdalena met schenkerabt. Vermoed wordt dat het gaat om Cornelius van der Goes, die in Dielegem abt was van 1512 tot 1536. De triptiek zou door hem kunnen besteld zijn bij Jan van Dornicke omstreeks 1536 als

afscheidsgeschenk voor de abdij van Dielegem. Daarna werd hij abt in Middelburg. Op dit luik stijgt een naakte Magdalena rechtstaande ten hemel, gedragen door engeltjes. Haar lange haren vallen gedeeltelijk voor haar lichaam, zodat vooral de schaamstreek onttrokken wordt aan de blikken. Boven haar gevouwen handen zijn haar borsten te zien tussen de haren door. De achtergrond toont een quasi-fotografisch beeld van Sainte-Baume, de plaats in de Provence waar ze als kluizenares leefde, en men veronderstelt dat de kunstenaar er moet geweest zijn om het zo goed weer te geven. Op de begane grond onder Magdalena is een kleine monnik te zien die onbevangen opkijkt naar de naakte verschijning. Dit klopt met de legende, waarin wordt verteld dat een kluizenaar die in de buurt woonde, de geregelde hemelvaarten van de boetvaardige vrouw had waargenomen, en nieuwsgierig dichterbij was gekomen om te zien wat er gaande was.

De triptiek hing eertijds in de refter van de abdij, waar hij nog gezien werd door kunsthistoricus Antonius Sanderus in 1659. Daarna raakte men tot in 1803 het spoor bijster van het werk. Met de Franse revolutie werden alle kunstwerken, ook meubelen en bibliotheek, door de Fransen opgeëist en naar Parijs gevoerd. Na 1799 zijn veel geroofde kunstschaten teruggestuurd naar hun oorspronkelijke eigenaars, maar toen bestond de abdij niet meer en kwam het kunstwerk terecht in het Museum voor Schone Kunsten in Brussel.

De volledige Triptiek van de Abdij van Dielegem. (Museum voor Schone Kunsten, Brussel)

De triptiek van de familie Micault. (Museum voor Schone Kunsten, Brussel)

De triptiek van de familie Micault

Het Museum in Brussel bezit een Triptiek van de familie Micault, waarvan het groot middenpaneel ook de opwekking van Lazarus voorstelt. Het werk is geschilderd door Jan Cornelisz. Vermeyen (1500-1559), geboren in Beverwijk (ten noorden van Haarlem) en gestorven in Brussel. Op de twee buitenpanelen zijn de schenkers afgebeeld met hun familie, drie zonen bij de vader en vier dochters bij de moeder. Als die panelen worden dichtgeklapt zien we een originele Jezus bij Martha en Maria. Het tafereel is verdeeld over de twee panelen, met links een grote Jezus-figuur, vergezeld door een paar apostelen, en rechts een staande en een knielende vrouwenfiguur: Martha en Maria Magdalena. Dit toont de smeekbede van de twee zussen aan Jezus om hun broer te komen opwekken uit de dood, zoals in het Johannes-evangelie staat. Op het middenpaneel is de verrijzende Lazarus prominent aanwezig in het centrum. Hij zit nog met één voet in het graf en links zien we een knaap bang maar half lachend wegvlugten van de levende 'dode'. Hij wordt opgevangen in de armen van een rijkelijk geklede vrouw. Aan de voeten van Jezus zit een jonge vrouw geknield, waarschijnlijk Maria Magdalena.

Verscheidene figuren knijpen hun neus dicht voor de stank, want Lazarus was al drie dagen dood. Op de zijpanelen zit de voltallige familie Micault op de knieën in gebed. Jan Micault was ontvanger-generaal van Keizer Karel V. Zijn echtgenote heette Livina Cats van Welle en schonk haar man zeven kinderen.

De triptiek is afkomstig uit de kapel van het Heilig Sacrament in de basiliek Sint-Goedele in Brussel, waar Micault en zijn vrouw waren begraven. Het stuk werd vermoedelijk besteld door hun tweede oudste zoon Nicolaas na het overlijden van zijn ouders.

De kruisjes die de echtelingen in de gevouwen handen houden wijzen erop dat ze overleden waren toen Vermeyen de opdracht schilderde.

Het landschap op de achtergrond toont onder meer de baai van Tunis, het aquaduct van Carthago en een Tunesische moskee. Dit zijn landschappen die Vermeyen zelf had gezien, want in 1533-1534 vergezelde hij keizer Karel vanuit Spanje naar Tunesië om er schetsen te maken van de veldslag die de keizer daar voerde. Op basis van zijn tekeningen werden later twaalf grote wandtapijten gemaakt voor Maria van Hongarije.

Verdere lectuur:

1. Arminge: Margret E. Arminge, Die verratene Pöpstin, List Verlag, München, Leipzig, 1997.
2. Brown: Dan Brown, The Da Vinci Code, Bantam Press/Corgi Books, 2003.
3. Bruckberger : R.-L. Bruckberger, Marie Madeleine, Albin Michel, Paris, 1975.
4. Gardner: Laurence Gardner, Bloodline of the Holy Grail, Element Books, Dorset, 1996.
5. Gardner: Laurence Gardner, The Magdalene Legacy, Element Books, Dorset, 2005.
6. Haskins: Susan Haskins, Mary Magda/en, Harper Collins, London, 1993.
7. Kindt: Guido Kindt, Sancta Erotica, Van Halewyck, Leuven, 2002.
8. Schoute: Roger Van Schoute en Brigitte de Patoul, De Vlaamse primitieven, Davids- fonds Leuven, 1994.
9. Slavenburg: Jacob Slavenburg, Het Evangelie van Maria Magdalena, Ankh-Hermes bv, Deventer, 1995.
10. Thiering: Barbara Thiering, Jesus the Man, Corgi Books, 1992.

De triptieken in de kunst - Roem van triptieken

Triptieken in de Middeleeuwen

G. Kindt

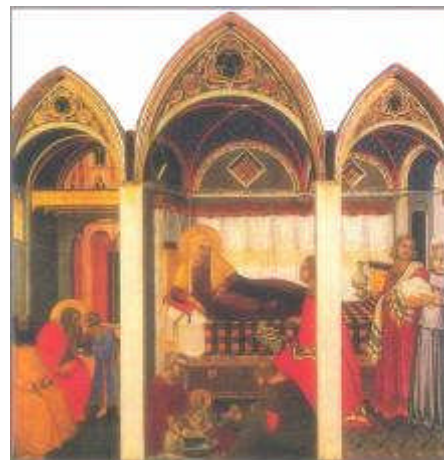
Tempo Medical, juli 2005, nummer 269 - pg. 6-7

Een triptiek is een kunstwerk van gesculpteerde of geschilderde taferelen bestaande uit een centraal paneel en twee zijpanelen met scharnieren die voor het middenstuk kunnen worden dichtgeklapt. Ook de buitenkant van de zijpanelen, zichtbaar wanneer ze dicht zijn, is beschilderd. Soms met wapenschilden, of met voorstellingen van engelen of heiligen in grisaille, waardoor een indruk van reliëf ontstaat. Het woord 'triptiek' komt uit het Grieks *Iriptukhos*, in drie geplooid.

In de vroege middeleeuwen werden eerst diptieken en nadien triptieken vervaardigd uit ivoor of edelsmeedwerk met voorstellingen van religieuze taferelen. Ze konden worden verplaatst en tot de 14de eeuw dienden ze vooral als persoonlijke devotiepanelen, een soort altaartjes die werden meegenomen op reis. Soms werden ze geminiaturiseerd en konden ze worden gebruikt als hanger rond de hals, zodat ze op elk moment dienst konden doen voor een kort gebed.

Triptiek van Harbaville in gesculpteerd ivoor, 10de eeuw (Louvre, Parijs)

"De geboorte van Maria" door Pietro Lorenzetti in 1342 (Museo dell'Opera Metropolitana, Siena)

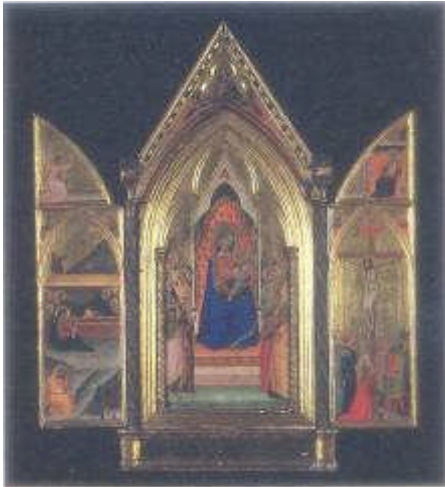
Toen vanaf de 14de eeuw geschilderde triptieken ontstonden, kreeg men ook uitvoeringen met meerdere panelen (polyptieken) die dienst deden als draagbare retabels. Het centraal paneel stelde meestal de schenkers voor die het kunstwerk lieten uitvoeren voor een kapel of een liefdadige instelling, in de hoop dat men daar later zou bidden voor hun zielenzaligheid. Vaak zijn die schenkers afgebeeld met hun patroonheiligen; in veel gevallen samen met hun kinderen.

Eén van de vroegste bekende triptieken is de triptiek van Harbaville, uitgevoerd in gesculpteerd ivoor in Constantinopel in de 10de eeuw. Het stuk bevindt zich in het Louvre en draagt de naam van de verzamelaar bij wie het werd ontdekt in de 20ste eeuw. Het is 24 centimeter hoog en geopend 28 cm breed. Het is een meesterwerkje van de Macedonische renaissance (867-1057).

In het centrum zien we een tronende Christus omringd door Johannes de Doper en de Maagd Maria als bemiddelaars voor de lijdende mensheid. Daar komen nog apostelen, martelaars en heilige strijders bij op het middenpaneel en de zijpanelen. Waardigheid, klassieke drapering, krachtige sculptuur en genuanceerd modelé van de gezichten, tonen aan dat de kunstenaar vertrouwd was met antieke bronnen en de religieuze starheid kon overstijgen van de Byzantijnse kunst. De

rijkdom aan details in de troon en in de gestileerde randen van het middenstuk, getuigt van de invloed van de oosterse kunst in Constantinopel onder de Macedoniërs.

In de 11de en 12de eeuw deden diverse religieuze objecten hun intrede, zoals reliekhouders en altaarstukken. De 14de en 15de eeuw waren gouden tijden voor triptieken en alle belangrijke kunstenaars werkten in dit genre. De 93 kunstwerken die aan Hans Memling (1435-1494) worden toegeschreven, bestaan voor een groot deel uit diptieken en triptieken. Ook Jeroen Bosch (1450/60-1516) schiep uitzonderlijke triptieken. Op deze twee kunstenaars gaan we volgende maand dieper in.

"Maagd met Kind op een troon omringd door heiligen" door Bernardo Daddi; open triptiek (Courtauld Institute, Londen)

"Maagd Maria met Thomas van Aquino en Paulus" door Bernardo Daddi (Paul Getty Museum, Los Angeles)

Er kwamen veel triptieken tot stand in Vlaanderen, de Nederlanden en Frankrijk. Ook de Elzas was een belangrijk kunstmilieu in de 15de eeuw. Bekende makers van triptieken zijn hier Martin Schongauer (1445-1491) uit Colmar en Mathias Grnewald (1460/70-1528) die actief was in Issenheim.

Italiaanse kleinoden

In de 14de eeuw liet Italië zich niet onbetuigd. In Siena bevindt zich een prachtige triptiek van Pietro Lorenzetti uit 1342: "De geboorte van Maria". Het is een van de mooiste perspectiefschilderijen uit de 14de eeuw en toont op het middenpaneel de heilige Anna, liggend op een bed in een rijkelijke woning, terwijl twee meiden de pasgeboren Maria aan het wassen zijn in een grote schaal op de grond. Hoewel het een triptiek is, loopt het tafereel door over de hele breedte. De zijpanelen zijn gescheiden van het middenpaneel door twee zuilen. Aan de linkerkant verneemt vader Joachim de blijde gebeurtenis en rechts komen dienstmaagden met kledij aan en een waterkruik.

Ook de uitmuntende triptiekschilder uit Florence, Bernardo Daddi (1280-1348), verdient onze aandacht. Hij was een leerling van Giotto en één van de figuren die de aanzet zou geven tot de renaissance. Van hem zijn ettelijke kleine triptieken bekend, onder meer in Londen, Los Angeles en Parijs. In het Courtauld Institute in Londen bevindt zich één van zijn mooiste: "Maagd met Kind op een troon omringd door heiligen", ook Seilern Tabernakel geheten, omdat het heeft toebehoord aan een zekere graaf Anton Seilern.

Hoewel het meestal een triptiek wordt genoemd, zou het eerder moeten omschreven worden als tabernakel. De zijpanelen gaan dicht onder een vooruitspringende spitsboog boven een centraal gedeelte dat een zekere diepte heeft. Het middengedeelte is 87,50 cm hoog en het geheel is 56 cm breed met geopende zijpanelen, en is geschilderd met tempera en bladgoud op hout.

Vanaf de 14de eeuw werden dergelijke afbeeldingen voor privé-devotie steeds vaker aangetroffen in Italiaanse woningen. Inventarissen van rijke huizen bevatten altijd religieuze objecten, waaronder triptieken. Die bevonden zich in de slaapkamers, die functioneerden als centrale plaats in het huis, waar niet alleen werd geslapen maar waar ook de dagelijkse activiteiten plaats vonden. In die tijd was men erg bezig met dood en leven na de dood, door de constante confrontatie met oorlogen, hongersnood, ziekten, overstromingen, branden, geweld en misdaad in de overbevolkte steden. Alles herinnerde aan sterfelijkheid en de meeste mensen bereidden zich voor op een beter hiernamaals.

Toen Bernardo Daddi actief was in Florence in de eerste helft van de 14de eeuw, werd de schilderkunst gezien als een ambacht. Bij de productie van een triptiek of een tabernakel waren verschillende ambachtsslui betrokken : timmerlieden, schilders, vergulders, allemaal met hun eigen vaardigheden en werkend volgens de regels van hun gilde. Daddi leidde een atelier dat gespecialiseerd was in religieuze schilderijen. Zijn assistenten en leerlingen hielden zich bezig met vermalen van pigmenten, kalken van panelen, vergulden, polijsten, pletten van het goud.

Van Daddi is nog een mooie triptiek te vinden in het Paul Getty Museum in Los Angeles: “Maagd Maria met Thomas van Aquino en Paulus”. Ook dit werk is geschilderd met tempera en bladgoud. Het dateert van 1330 en de mantel van de Maagd is van een rijk diep blauw, vermoedelijk lapis lazuli of ultramarijn, twee dure pigmenten. De achtergrond is bedekt met bladgoud en wekt de indruk van massief goud. Als in een soort ‘troupe l’oeil’ reikt Maria’s hand over de marmeren balustrade waarachter ze staat.

Verdere lectuur:

1. Bueren : Truus van Bueren, Leven na de dood. Gedenken in de late Middeleeuwen, Brepols, Turnhout, 1999.
2. Schmidt : Peter Schmidt, In de handen van Mensen - 2000 jaar Christus in kunst en cultuur, Davidsfonds Leuven, 2000.
3. Schoute: Roger Van Schoute en Brigitte de Patoul, De Vlaamse primitieven, Davidsfonds Leuven, 1994.

Kunstenaar van de maand: Silvio Monti

Marilyn McCully

Tempo Medical, januari 2005, nummer 263 - pg. 6-7

Silvio Monti

Vandaag laten we u kennismaken met een bekende hedendaagse Italiaanse kunstenaar, een optimist in hart en nieren. Zijn personages zoeken een ruimte in de drukte van de wereld van geluid die ons omringt, waar ze met ons kunnen praten...

'Vedia-Man' (drieluik, hoogte 40 cm)

Silvio Monti is in 1938 geboren in Borgomareno (Italië). Na zijn opleiding bij Marian Bohusz Szyszko van de Spolecznosci Akademickiej Uniwersytetu Batorego (de Poolse kunstacademie) in Londen, werkt hij in de studio van Oscar Kokoschka. In 1963 verlaat hij de Engelse hoofdstad om zijn ervaring te vervolmaken in Parijs, Brussel, Wiesbaden, Dublin, Beiroet en Rome. Daarna vestigt hij zich definitief in Varese.

In de loop der jaren is het werk van Silvio Monti aanzienlijk geëvolueerd. In de jaren 1960-70 was zijn schilderkunst expressionistisch, existentieel en sociaal. Daarnaast werd hij beïnvloed door de Amerikaanse pop-art, die hij op een ironische manier uitwerkte met erotische elementen uit de reclame: 'De vrouw als voorwerp van aantrekkingskracht'. De jaren 1980 betekenden voor Silvio Monti een

obligate passage langs de mythologie. Hij verwerkte de bas-reliëfs in grote doeken en tekenfilmachtige schetsen. Dit decennium mondde uit in een neobarokke periode, bevolkt door alomtegenwoordige engelen. De Franse kunstkriticus Pierre Restany beschrijft deze periode in zijn boek 'Silvio Monti - Mito & Neobarocco': "In de chaotische wereld van vandaag missen we heel vaak objectieve referenties. De wereld van Monti trekt zich niets aan van de dodelijke eenzaamheid waarvan de relatie tussen object en subject, tussen het ik en de ander is doortrokken." [...] Uit zijn werk "spreekt een fundamenteel optimisme in de relatie tussen de mens en de wereld. Er is geen sprake van een ivoren toren, maar van een vrije communicatieruimte, een gewoon, alledaags paradijs." [...] "Ik ben Silvio Monti dankbaar dat hij mij de kans heeft gegeven om even een werkelijk hygiënische visie te ondergaan."

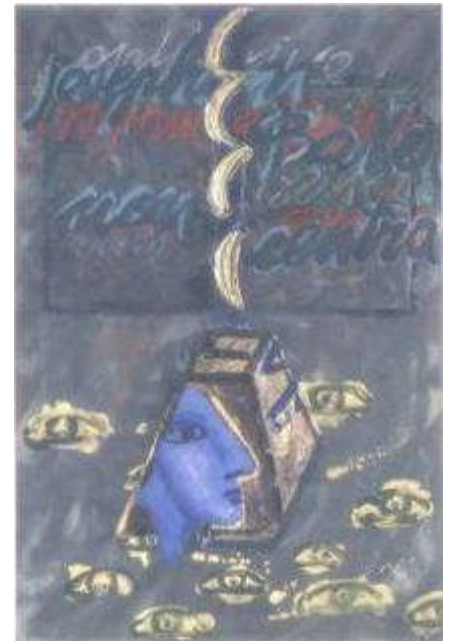
'Zwijgende Relatie I'

'Zwijgende Relatie II'

'Zwijgende Relatie III'

'Zwijgende Relatie IV'

Na de neobarok volgde een overgangperiode, waarin Silvio Monti het beeldhouwen ontdekte en zijn engelen een nieuwe dimensie verleende.

Aan het begin van het derde millennium is Silvio Monti op zoek naar de sleutel tot zijn 'persoonlijke mythologie'. Dat doet hij enerzijds via zijn 'Zwijgende relaties', werken waarin de figuren zoeken naar een communicatiemiddel in deze wereld van geluid die hen omringt. Anderzijds probeert hij

een toegang te vinden via beeldhouwwerken met de titel 'Media-Man', die een hedendaagse voorstelling geven van de mediamaatschappij waarin wij leven.

Aan het begin van de jaren 1990 ontwierp de schilder voor de zanger Angelo Branduardi de decors van zijn tournee en de cover van het album dat daaruit volgde. Die samenwerking leidde er in 2003 toe dat de grootste Europese zalen volgingen met zijn kleurrijke en grappige doeken, die zijn geïnspireerd door de dichtkunst van de zanger. Op dit moment worden de doeken tentoongesteld in taalrijke musea in Italië.

Silvio Monti heeft deze laatste vier jaar meermaals geëxposeerd in België, onder andere in het Hilton Hotel in Brussel en de Abdij van Vorst. In december 2004 werd hij uitgenodigd voor 'Basel Art' in Miami, dat is verbonden met de beurs voor hedendaagse kunst van het Zwitserse Bazel.

Voor meer informatie over Silvio Monti kunt u terecht bij Alain Vandenborre op 02/332.24.36 (tel/fax) of op alain.vdb@swing.be.

Kunstenaar van de maand: Thierry Tillier

Tempo Medical, april-mei 2009, nummer 310 - pg. 4-5

<http://www.thierrytillier.com/>

“Hoe befaamder onze stellingen, des te duisterder wij zelf worden.” (Guy Debord)
“Blijft er geen enkele rilling over, dan komt het afgrijzen terug.” (Jürgen Habermas)

Thierry Tillier is een dichter van vandaag
Met lyrische vervoering in lycra
(één van de stoffen van zijn moderniteit)
Hij draagt een porte-jarretelles
- laat ons dat nu eens zo schrijven! -
Tussen de kevers van Jan Fabre
En de vlinders van Dracula,
Hij zegt ik hou van jou aan de naakte vrouwen naar zijn keus,
Er is niets beters gezegd sinds Apollinaire, Is het niet ?
(vrij naar Jean-Pierre Verheggen)

Thierry Tillier : intieme stortvloed - spaarzaam met tekens

Om zijn analyse van de striptease af te ronden, schrijft Baudrillard: “het fascinerende aan striptease (...) zou dus verband houden met de op handen zijnde ontdekking.

Of veeleer het zoeken en nooit kunnen ontdekken. Of beter nog met alle middelen trachten om niet te ontdekken dat er niets is.” Dit nihilistische perspectief treft men ook aan in het werk van Thierry Tillier.

Bij hem gaat het echter a contrado samen met een extreem genotrijke activiteit. Daarom is men geneigd zijn werk te vergelijken met bepaalde aspecten van de decadente fin-de-sièclecultuur in Wenen. Indien men mag stellen dat “het oude Oostenrijk deze leegte was, en dat Oostenrijk vooral

de kennis en het verbergen van die leegte was', kan men ook de ermee nauw verbonden extreem uitgelaten creatieve activiteit belichten.'

'Haste la victorie' (A4, 2006)

'Critique des armes flottantes (II)' (diam 38 cm)

Men kan de collages van Tillier vergelijken met de 'niet-stijl' van de Weense Ringstrasse (bijvoorbeeld) die zich uit als een "losse versmelting van heterogene en niet-authentieke elementen, die de echte expressie worden van de niet- authenticiteit van het moderne leven en van het individu zelf; dat altijd in het meervoud verschijnt." Eigenlijk mag men ze inderdaad in perspectief plaatsen met deze decadente cultuur waaruit een esthetiek was opgedoken die zich uit doorheen "de beroeringen veroorzaakt door de idee van Dood in het Vermaak." (Annabelle Dupret, 10.2004)

'One more time' (A4, 2008)

Zonder titel (A4, 2006)

Wat tevens de hele diepte en de uitgebreidheid van een Gedachte uitmaakt, zijn ook al de gedachten - van het hoogste belang nochtans - die men (uit luiheid, uit grootsheid) niet gaat onthouden door ze op papier te zetten en die nooit het daglicht zullen zien.

Zij zijn nochtans als een gunstige atmosfeer, een parfum, een reuk, niet zozeer een 'geur van heiligheid' maar een 'geur van genie'. Zo mijn intieme beschouwingen over de pseudocollages van TT231, die de simpele zielen erg op het verkeerde been zetten. En die des te meer de ogen openen naarmate zij precies niet voortvloeien uit het collageconcept maar uit de VERENIGDE dialectische-formele-analogie. Waarvan de verzoenende 'vereniging' de informaliteit van de Geest OPLUCHT. In die zin is het werk van TT23 ¹ gekenmerkt door het teken van de junketude : Behoefte Opzoeken > Vinden > Opluchting > Genot > en zo verder en zonder eind.

(Bertrand Delcour, Journal Ex-Time, 15/3/09, tussen 7 :30 en 9 :40 a.m.)

1. Het gaat om de uitstekende Thierry

'Critique des armes flottantes' (diam. 32 cm, 'Critique des armes flottantes' (diam. 38 cm) 2004)

1. C. Magris, "Le Flambeau d'Ewald", in : J. Clair (dir.), Wenen 1880-1938. L'Apocalypse joyeuse, Parijs, uitg. van het Centre Pompidou, 1986, p.24.
2. Terwijl een imperium instort, leggen de Weense acteurs een ongelooflijke artistieke en intellectuele activiteit aan de dag.
3. 'bid., p.27.
4. M. Guiomar, "Principes d'une esthétique de la mort", Parijs, Le Livre de Poche (Cd. "Biblio essais"), 1967, p.70.

1957 Geboren in Charleroi (Pays Noir)

1977 Eerste tentoonstelling in het buitenland met Fluxus en de 'nieuwe realisten' Galerie Lara Vincy. Parijs